

ÎNCHEIERE

03 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu răspundere limitată „Marileta”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu răspundere limitată „Marileta” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Strășeni cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015,

c o n s t a t ă:

La data de 04 februarie 2015, SRL „Marileta” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul Strășeni cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, prin decizia pîrîtului nr.134/86-3-262 din 17 noiembrie 2014, în conformitate cu art. 10 alin. (4) din Legea nr. 845-XII din 03 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, a fost sancționată cu amendă în mărimea venitului brut din realizare și, anume, cu 237338,53 de lei pentru comercializarea combustibilului (motorină) fără deținerea licenței corespunzătoare.

Susține că nu este de acord cu decizia enunțată.

Afirmă că, în rezultatul controlului efectuat s-a constatat încălcarea prevederilor Legii nr. 451 din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a unor genuri de activitate prin faptul că, SRL „Marileta” a comercializat motorină în baza facturilor fiscale nr. FU 5450703 din 30 decembrie 2013, FU 5450704 din 30 decembrie 2013 și FU 5450705 din 30 decembrie 2013 în sumă totală de 284806,24 de lei fără a dispune de licență pentru genul de activitate „comercializarea cu ridicata și/sau cu amănuntul a benzinei, motorinei”, fapt ce se confirmă prin actul nr. 1-975113 din 14 februarie 2014.

Consideră că, această concluzie este greșită și bazată pe presupuneri, deoarece SRL „Marileta” nu a comercializat către SRL „Vasitrans Grup” motorină în cantitate de 18590 de litri în sumă de 237338,53 de lei și nu a obținut în urma acestei tranzacții venit brut.

Relevă că, SRL „Marileta” nu a avut la acel moment nici un litru de motorină în stoc, ceea ce se confirmă și prin evidența la contul 211 și deci, nici nu

putea să o comercializeze, nu a primit contravaloarea acestei mărfi, iar SRL „Vasitrans Grup” nu a primit în natură această marfă, nu a depozitat-o și nici nu a luat-o la evidență contabilă, ceea ce se confirmă prin evidența la contul 211, precum și nu a transferat valoarea acesteia, de aceea nici nu se poate deduce că, SRL „Marileta” ar fi avut careva venit impozabil.

Solicită anularea deciziei pârîtului nr. 134/86-3-262 din 17 noiembrie 2014 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Marileta” și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătorei Strășeni din 25 martie 2015 s-a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, decizia pârîtului nr.134/86-3-262 din 17 noiembrie 2014 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Marileta” este legală și nu sunt temeiuri de anulare a acesteia, deoarece s-a constatat cu certitudine că, SRL „Marileta” a comercializat motorină fără a dispune de licență pentru genul de activitate „comercializarea cu ridicata și/sau cu amănuntul a benzinei, motorinei”, obținînd un venit brut în sumă de 284806,24 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015 s-a respins apelul declarat de SRL „Marileta” și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La data de 12 ianuarie 2016, SRL „Marileta” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe și trimiterea pricinii spre rejudecare în primă instanță.

În motivarea recursului a invocat că, decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe sunt ilegale, deoarece instanțele judecătorești urmau să verifice legalitatea facturilor fiscale nr. FU 5450703 din 30 decembrie 2013, FU 5450704 din 30 decembrie 2013 și FU 5450705 din 30 decembrie 2013 și a tranzacției din oficiu și să se pronunțe anume din acest punct de vedere.

De asemenea, instanțele judecătorești urmau să procedeze în conformitate cu prevederile art. 65 alin. (1¹) din Codul de procedură civilă și să informeze SRL „Vasitrans Grup” despre litigiul în cauză pentru a oferi acesteia posibilitatea intervenirii în proces.

Prin referința depusă la data de 05 februarie 2016 Inspectoratul Fiscal de Stat pe r-nul Strășeni a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii nu poate fi stabilit cu certitudine momentul comunicării recurenței a deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

De asemenea, completul consideră că, recursul declarat de SRL „Marileta” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentul invocat în recurs precum că, instanțele judecătorești urmau să verifice legalitatea facturilor fiscale nr. FU 5450703 din 30 decembrie 2013, FU 5450704 din 30 decembrie 2013 și FU 5450705 din 30 decembrie 2013 și a tranzacției din oficiu și să se pronunțe anume din acest punct de vedere nu poate fi reținut, deoarece pe parcursul examinării pricinii, instanțele judecătorești au constatat că, facturile enunțate au fost semnate de administratorii SRL „Marileta” și SRL „Vasitrans Group” și ștampilate prin sigiliul întreprinderilor date, precum și

luate la evidență contabilă de către SRL „Vasitrans Group”, fiind înregistrate în Registrul general electronic al facturilor fiscale și indicate în declarația TVA pe luna a 12 a anului 2013.

Nu poate fi reținut nici argumentul invocat în recurs precum că, instanțele judecătorești urmau să procedeze în conformitate cu prevederile art. 65 alin. (1¹) din Codul de procedură civilă și să informeze SRL „Vasitrans Grup” despre litigiul în cauză pentru a oferi acesteia posibilitatea intervenirii în proces, deoarece prin actul administrativ contestat SRL „Vasitrans Group” nu i s-a încălcat nici un drept. Or, pînă în prezent, SRL „Vasitrans Group” nu a contestat decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul Soroca nr. 134/86-3-262 din 17 noiembrie 2014.

Astfel, instanța de recurs notează că, SRL „Marileta” nu a invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Marileta” ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Marileta” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari